

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ

ΕΙΚΟΦΡΑΞΗ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΗΣ ΠΤΕΡΥΓΑΣ ΤΟΥ Σ.Κ. ΕΔΕΚ

Απρίλης - Μάης '87

Τιμή 20 σ.

Αρ. Φύλλου 167

ΣΤΙΣ ΑΛΛΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Καπιταλισμος και Ειρήνη
- Πρωτομαγιά
- Αγώνας των Τ/Κ εργατων
- Συσκευαστήρια - Λιμενεργάτες - Νοσοκομεία — Ανάπηροι
- Μαθητική νεολαία
- Σύντομα διεθνή
- «Ανανεωτικοί»
- Κάθε μήνα

ΥΠΑΡΧΕΙ ΑΚΟΜΑ ΧΡΟΝΟΣ

Να επιβάλουμε

κοινο αριστερο

υποψήφιο

Σοσιαλιστικό πρόγραμμα -
κυβέρνηση ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ

Αρκετα η δεξιά — Τώρα η Αριστερα! Αυτό το μήνυμα στέλνουν στις ηγεσίες του ΑΚΕΛ και της ΕΔΕΚ χιλιάδες εργαζόμενοι και νεολαίοι: Εγκαταλείψτε επι τέλους τα πειράματα συνεργασίας με τους κάθε λογής «φιλελεύθερους» δεξιους και συνεργαστείτε μεταξύ σας για ένα κοινο υποψήφιο της αριστερας. Για μια πραγματική αλλαγή - για τη νίκη.

Οι εργάτες απαιτουν

Και πραγματικά ποτε προηγούμενα δεν ήταν τόσο ευνοϊκές οι συνθήκες, δεν ήταν τόσο κοντα η εκλογή ενός αριστερου προέδρου κι η ανάδειξη μιας αριστερης κυβέρνησης στην Κύπρο. Τα δεξιά κόμματα, συγχισμένα και διασπασμένα, αντικρύζουν με δέος αυτή την προοπτική. Οι εφημερίδες τους προβάλλουν έντρομες κάθε πληροφορία, όσο ανεπιβεβαίωτη κι αν είναι, για παρασκηνιακές διαβουλεύσεις για τον κοινο αριστερο υποψήφιο.

Γνωρίζουν καλά πως μια τέτοια υποψηφιότητα θα τους στερήσει τους θρόνους της εξουσίας που ζεσταίνονται για σχεδόν 30 χρόνια.

Την ίδια επίγνωση έχουν κι οι εργαζόμενοι. Μπουχτισμένοι απο τη δεξιά, προδομένοι απο τους δήθεν φιλελεύθερους συμμάχους της αριστερας, αντιμέτωποι με το φάσμα της επίθεσης των εργοδοτων (Α.Τ.Α., απολύσεις, VAT κοκ) απαιτουν άμεση αλλαγή πορείας.

Απαιτουν ένα αριστερο υποψήφιο για να δώσουν τη μάχη των προεδρικών και γνωρίζουν πως αυτή τη μάχη για να την κερδίσουν, πως για να μην ζήσουν τον εφιάλτη της επι-

λογης ανάμεσα σε δυο δεξιους τη δεύτερη Κυριακή, χρειάζεται ενότητα στις γραμμες της αριστερας. Χρειάζεται ένας κοινος αριστερος υποψήφιος ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ.

Οι ηγεσίες κωφεύουν

Αυτα τα μηνύματα

Επιμένουν όμως να κρατουν αυτές τις διαβουλεύσεις μυστικές. Ενω ολόκληρο το εργατικό κίνημα αγωνία να μάθει τι γίνεται,

ενώ οι φήμες, τα κουτσομπολικά και οι διαδόσεις του αστικού τύπου οργιάζουν, αυτοι συζητουν, διαπραγματεύονται, αλληλουπόσχονται στα μουλωχτα.

γνωρίζει τι προτείνει το κάθε κόμμα - ποιος μπαίνει εμπόδιο σε μια ιστορική νίκη της αριστερας.

Ο Βασιλείου: Χρεωκοπημένη επιλογή

Μέσα σ' αυτά τα πλαίσια η απόφαση της Κεντρικής Επιτροπής του ΑΚΕΛ να προτείνει για έγκριση απο τη βάση του κόμματος την υποψηφιότητα Βασιλείου έχει παγώσει κυριολεκτικά τα μέλη και τους οπαδους του ΑΚΕΛ.

Το τελευταίο πράγμα που θάθελαν να υποστούν οι αριστεροι αγωνιστες και νεολαίοι του ΑΚΕΛ είναι μια επανάληψη — ίσως μάλιστα σε χειρότερη έκδοση — του πειράματος Κυπριανου κι αυτο μετα απο 16 μήνες αγώνων μέσα στο κόμμα (μετα την ήττα των Βουλευτικών του 85) για να αντιστρέψουν τη χρεωκοπημένη πολιτική της ηγεσίας.

Τι περισσότερο μπορεί να προσφέρει στην εργατική τάξη ένας ανεξάρτητος «φιλελεύθερος» αστος τεχνοκράτης απο ένα «φιλελεύθερο» αστο Κυπριανου και μάλιστα παραμονες μιας προειδοποιημένης επίθεσης ενάντια στις κατακτήσεις της εργατικής τάξης;

Είναι εκατοντάδες οι

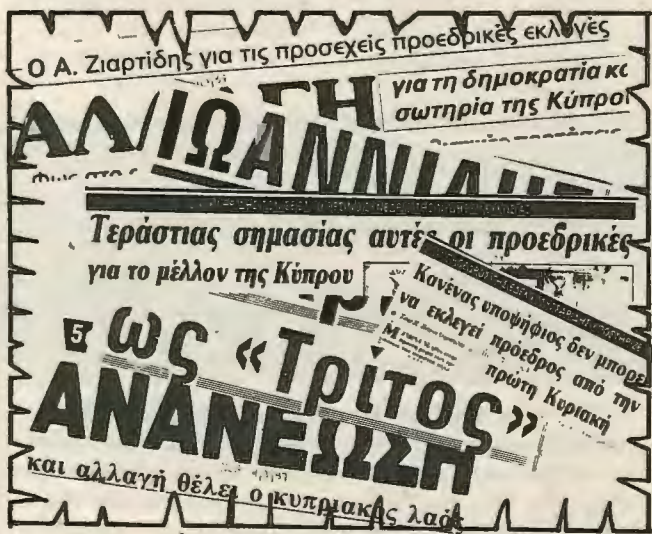
πιο παλιους. Που ποντάρει ακόμα στην κούραση των αγωνιστων της βάσης μετα απο 16 μήνες κοντραρισμάτων με την ηγεσία.

Η ηγεσία της ΕΔΕΚ σιωπά

Ενω χιλιάδες μέλη και οπαδοι του ΑΚΕΛ αγωνίζονται να ξεφύγουν απο τις παγίδες η ηγεσία της ΕΔΕΚ αρνείται για μια ακόμα φορά να τους δώσει διέξοδο.

Στη στροφή της ηγεσίας του ΑΚΕΛ προς αναζήτηση δεξιου, η ηγεσία της ΕΔΕΚ απαντα με δεξιοποίηση του Λυσσαρίδη. Τον

συνέχεια στη σελ. 12

δυστυχώς αδυνατουν ακόμα να ακούσουν οι ηγέτες των αριστερων κομμάτων.

Βέβαια, κάτω απο την πίεση των αντικειμενικών συνθηκών και των μελών κι υποστηρικτών τους οι δύο ηγεσίες αναγκάστηκαν τελικά να βάλουν τα μαχαίρια στα θηκάρια και να συνομιλήσουν.

Αυτο που απαιτεί το εργατικό κίνημα δεν είναι διπλωματικά μορατόριουμ αλληλοπροστασίας των δύο ηγεσιων. Απαιτεί να δηλώσουν δημόσια και καθαρά τις προθέσεις τους να συνεργαστούν για ένα κοινο αριστερο υποψήφιο στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος. Απαιτεί να

ΜΕΤΑΡΡΥΘΜΙΣΕΙΣ
ΓΚΟΡΠΑΤΣΩΦ

ανάλυση στις
μεσαιίες σελίδες

Καπιταλισμός και ειρήνη

«... Και η πάλη αυτή πρέπει να αποβλέπει στην αντικατάσταση του καπιταλισμού με τον σοσιαλισμό και όχι απλώς στην αντικατάσταση του πολέμου με την ειρήνη»¹.

Ο Λένιν εξηγούσε τα πιο πάνω την περίοδο που οι Μπολσεβίκοι αγωνίζονταν για να αποτρέψουν το ξέσπασμα του α' παγκοσμίου πολέμου. Ήταν μια εποχή που οι πολεμικοί εξοπλισμοί οξύνονταν και τα συνθήματα υπερ της ειρήνης, της ύφεσης και του αποπλισμού δεν είχαν κανένα νόημα. Η πάλη για σοσιαλισμό ήταν ο μόνος δρόμος μέσα από τον οποίο θα μπορούσε να αποτραπεί ο πόλεμος.

Στις 5.4.87 έγινε η πορεία ειρήνης που κατέληξε έξω από τις Βρετανικές βάσεις. Το κάλεσμα για συμμετοχή στην πορεία απευθύνθηκε σ' όλους όσους «αγωνίζονται υπερ της ειρήνης».

Δεν παραλήφθηκε επίσης να τονιστεί ότι η εκδήλωση ήταν πολιτικά «αχρωμάτιστη» και ότι στόχος ήταν να διαδηλώσουμε τα αιτήματά μας για ειρήνη με συνθήματα «έξω ο Αττίλας, έξω οι βάσεις από την Κύπρο».

Είναι όμως λανθασμένη μορφή πάλης να παλεύουμε για ειρήνη με τρόπο πολιτικά αχρωμάτιστο. Το μόνο που καταφέρνουμε είναι να συγχίζουμε και να αποπροσανατολίζουμε. Οι θεμελιώτες του επιστημονικού σοσιαλισμού πάλευαν ακούραστα για να δείξουν την σύνδεση που υπάρχει μεταξύ των πολέμων και της τάξικης κοινωνίας. Οι συγκρούσεις μεταξύ ομάδων, φυλών, κρατών, εθνότητων, είναι αδιαχώριστες με την τάξικη κοινωνία. Δεν μπορεί να υπάρχει τάξικη κοινωνία χωρίς πολέμους.

Οι ιμπεριαλιστικές βλέψεις της άρχουσας τάξης, η οικονομική κρίση, οι χρόνιες τάξικες συγκρούσεις και η αδυναμία των αστών να λύσουν τα εθνικά προβλήματα, είναι εμπόδια για την επικράτηση της ειρήνης.

Ο Τούρκικος στρατός

Η ηγεσία της αριστερας τονίζει ότι ο τούρκικος στρατός στην Κύπρο εξυπηρετεί τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού. Όμως ο Τούρκικος στρατός στην Κύπρο εξυπηρετά, όχι μόνο τα συμφέροντα του ιμπεριαλισμού, αλλά πρωταρχικά τα συμφέροντα

του κεφαλαίου της Τουρκίας και της Τ/Κυπριακής αστικής τάξης. Ειδικά για το Τουρκοκυπριακό κεφάλαιο, η ύπαρξη του τούρκικου στρατού είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Προστατεύει τον χώρο που θέλουν για δική τους αγορά, για δική τους εκμετάλλευση. Άλλωστε αυτοτονίζονται εμφατικά, όλοι οι εκπρόσωποι του Τ/Κ κεφαλαίου: «Δεν πρόκειται να δεκτούμε λύση που να εξυπακούει ενιαία οικονομία, διότι το Ε/Κυπριακό κεφάλαιο είναι πιο δυνατό και θα πλήξει σοβαρά τα συμφέροντά μας».

Είναι λοιπόν ο στρατός της Τουρκίας «εγκατεστημένος» στον βορρά διότι εξυπηρετά συγκεκριμένα συμφέροντα, που δεν θα πάσουν να υπάρχουν όσο υπάρχει καπιταλισμός. Οι Τ/Κ αστοί φυσικά μπορούν να ακούσουν τα συνθήματα μας για ειρήνη, να συμφωνούν και ταυτόχρονα να εξηγούν ότι ο κίνδυνος για ανάφλεξη προέρχεται από τον Νότο. Υπενθυμίζοντας τις σφαγές του 63 και 67, δεν είναι καθόλου δύσκολο φυσικά να πείσουν, τουλάχιστον την Τ/Κ εργατική τάξη, ο Ε/Κ και ο Τούρκικος στρατός θα υπάρχουν για να την προστατεύουν, και σε κάποια φάση που θα «κινδυνεύει» θα την «υπερασπίσουν» ρίχνοντας στη σφαγή την εργατική τάξη ολόκληρου του νησιού.

Οι Βάσεις

Ο κάθε εργαζόμενος στο νησί ξέρει ότι οι Βρετανικές Νατοϊκές βάσεις υπάρχουν για να εξυπηρετούν ζωικά συμφέροντα του διεθνούς ιμπεριαλισμού. Με άλλα λόγια προστατεύουν συμφέροντα ζωής και θανάτου για το διε-

θνές ιμπεριαλιστικό κεφάλαιο. Από την άλλη η ντόπια, η Ε/Κ αστική τάξη, όχι μόνο τις ανέχεται, αλλά τις χρειάζεται για προστασία από την απειλή της εργατικής τάξης. Το σύνθημα λοιπόν «έξω οι βάσεις», από μόνο του, όπως και το σύνθημα «έξω ο Αττίλας» παραμένουν χωρίς ουσιαστικό περιεχόμενο.

Ανίκανες λοιπόν οι εκκλήσεις για ειρήνη και αποπλισμό, να φέρουν στην επιφάνεια το πραγματικό πρόβλημα, την ουσία του ζητήματος, πρέπει να αντικατασταθούν με την ασυμβίβαστη πάλη για σοσιαλισμό, την ενιαία δράση Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων. Ταυτόχρονα με το κάλεσμα της Τουρκικής και Ελληνικής εργατικής τάξης για υποστήριξη, την σύνδεση μας με το Αγγλικό εργατικό κίνημα, που αποτελεί κύρια δύναμη στον αγώνα για ξήλωμα των βάσεων.

Η στάση μας πάνω στο θέμα, αναγκαστικά πολιτικά «αχρωματισμένη», δεν μπορεί να έχει οποιαδήποτε σχέση με την στάση των αστών ειρηνιστών.

Για ακόμα μια φορά ο Λένιν είναι πολύ σαφής:

«Η στάση μας απέναντι στον πόλεμο είναι καταρχήν διαφορετική από τη στάση των αστών πατριωτών (αυτοί είναι οπαδοί και κήρυκες της ειρήνης). Διαφέρουμε από αυτούς γιατί καταλαβαίνουμε την αναπόφευκτη σύνδεση που υπάρχει ανάμεσα στους πολέμους και την πάλη των τάξεων στο εσωτερικό μιας χώρας, γιατί καταλαβαίνουμε ότι είναι αδύνατο να εξαφανιστούν οι πολέμοι, χωρίς την εξάλειψη των τάξεων και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού...»²

Ειρηνική συνύπαρξη και πυρηνικός αποπλισμός

Το ψήφισμα που ενέκρινε η πορεία αναφέρεται και στο θέμα της ειρηνικής συνύπαρξης του κόσμου χωρίς πολέμους, και του πυρηνικού αποπλισμού. Πέρα από αυτό λέγεται από τες αριστερες ηγεσίες ότι ο σημερινός κόσμος έφτασε στην κρίσιμη-

τερη καμπή της ιστορίας του, το πρόβλημα ειρήνη ή πυρηνικός πόλεμος έγινε το πιο οξυμένο πρόβλημα της σύγχρονης εποχής και ότι η πά-

και του χρηματιστικού κεφαλαίου, έχει αποκτήσει εξαιρετική σημασία η εξαγωγή κεφαλαίου, έχει αρχίσει το μοίρασμα του κόσμου από τα διε-

οποιοδήποτε τιμήματος. Οι εξεγέρσεις των καταπιεσμένων και εξαθλιωμένων μαζών

του τρίτου κόσμου ενάντια σ' αυτούς και στα όργανα τους, που είναι οι ντόπιες αστικές τάξεις, θα βάζουν τους πολέμους στην ημερήσια διάταξη. Μέσα σ' αυτές λοιπόν τις συνθήκες «...

όποιος θέλει σταθερή και δημοκρατική ειρήνη έχει υποχρέωση να είναι υπερ του εμφυλίου πολέμου ενάντια στις κυβερνήσεις και την αστική τάξη»⁴.

Από την άλλη, δεν έχουν σχέση με τον Μαρξισμό-Λενινισμό οι επικλίσεις για ειρηνική συνύπαρξη σοσιαλισμού-καπιταλισμού. Πώς είναι δυνατόν να βαδίζουν στην εξομάλυνση οι σχέσεις δυο ιστορικά ασυμβίβαστων συστημάτων. Πάνω απ'ο μια δεκάδα στρατοί είχαν εισβάλει στην Ρωσία, την περιο-

δο μετά την σοσιαλιστική επανάσταση, για να την πνίξουν στο αίμα, διότι ήξεραν ότι η ύπαρξη μιας και μόνο

σοσιαλιστικής χώρας απειλούσε θανάσιμα τον παγκόσμιο καπιταλισμό. Ήταν το παράδειγμα που, αργά ή γρήγορα, θα ακολουθούσε η εργατική τάξη του κόσμου ολόκληρου.

Όταν η στριμωγμένη και οικονομικά χρεοκοπημένη σοσιαλιστική Ρωσία είχε αναγκαστεί να συνάψει κάποιες εμπορικές σχέσεις με τον καπιταλισμό, ο Λένιν είχε αναγκαστεί να ξεκαθαρίσει κατα πόσο υπήρχαν δυνατότητες ειρηνικής συνύπαρξης με τον καπιταλισμό:

«... Τώρα περάσαμε από τον πόλεμο στην ειρήνη, μα δεν ξεχάσαμε πως θα γυρίσουμε πάλι στον πόλεμο. Όσο καιρο θα υπάρχουν ο καπιταλισμός και ο σοσιαλισμός δεν μπορούν να ζήσουν ειρηνικά: τελικά θα νικήσει ή ο ένας ή ο άλλος. Θα ψάλλει κανείς την

νεκρώσιμη ακολουθία ή της Σοβιετικής Δημοκρατίας ή του παγκόσμιου καπιταλισμού. Πρόκειται λοιπόν για μια αναβολή του πολέμου. Οι καπιταλιστές θα αναζητήσουν αιτίες για να πολεμήσουν»⁵.

Σωτήρης Βλάχος

1. Λένιν: Άπαντα, τόμος 16 σελ. 78
2. Λένιν: Σοσιαλισμός και πόλεμος
3. Λένιν: Κράτος και επανάσταση
4. Λένιν: Σοσιαλισμός και πόλεμος
5. Λένιν: Άπαντα, Τόμος 42, σελ. 78

Απολύσεις στον Μπάτα

Παράνομα η πολυεθνική εταιρεία παπουτσιών ΒΑΤΑ απολύει 34 εργάτες με άμεση προέκταση άλλους 40.

Μετα από 30 σχεδόν χρόνια απομύζησης του ιδρώτα του Κύπριου υποδηματοεργάτη, το πολυεθνικό κεφάλαιο τον πετά στο δρόμο της ανεργίας. Οι απολύσεις στον ΒΑΤΑ πρέπει να τες δούμε μέσα από την συνολική εικόνα της κρίσης που μαστίζει την οικονομία και βιομηχανία.

Όπως αναλύσαμε και άλλες φορές, οι εργοδότες αφού δεν μπορούν να κτυπήσουν τα μεροκάματα και τα κερτήματα των εργαζομένων σε καταμέτωπο επίθεση, θα ακολουθήσουν την μέθοδο των απολύσεων.

Σήμερα ένας εργάτης του ΒΑΤΑ των £40-£60 περίπου τη βδομάδα είναι πολύ δύσκολο να βρει άλλο δουλειά με το ίδιο μεροκάματο. Οι συντεχνίες πρέπει να αντιμετωπίσουν τες απολύ-

σεις στον ΒΑΤΑ δυναμικά. Δεν πρέπει να περάσει ΚΑΜΙΑ ΑΠΟΛΥΣΗ. Αν η εταιρεία εμφανίζεται με προβλήματα, να ανοίξει τα βιβλία της για να δουν όλοι οι εργαζόμενοι που πήγαν τα εκατομμύρια κέρδη που βγάζει.

Να μην γίνει το ΒΑΤΑ προβληματική επιχείρηση. Η λύση δεν είναι οι απολύσεις. Να παλαίψουμε για λιγότερες ώρες δουλειάς με το ίδιο μεροκάματο και αν η εταιρεία δεν μπορεί να συνεχίσει την λειτουργία της κάτω από την πολυεθνική διεύθυνση, να μπει κάτω από κρατικό κι εργατικό έλεγχο. Οι εργάτες στον ΒΑΤΑ δεν είναι μόνοι.

Χρειάζονται σαφτό το δύσκολο αγώνα η συμπαράσταση όλου του κλάδου της υπόδηση και ολόκληρου του κινήματος.

Σύγκρουση στην ένδυση

Η επιμονή των εργοδοτών ένδυσης να παραχωρήσουν αφέξεις μόνο 3% για ανανέωση της σύμβασης, οδήγησε τες διαπραγματεύσεις σε αδιέξοδο. Οι εργοδότες εκμεταλεύονται την συμφωνία Μουσιούττα με τες συντεχνίες των οικοδόμων και την χρησιμοποιούν όπως θέλουν.

3% αφέψη που παραχωρούν σήμερα είναι ψίχουλα για τους εργαζόμενους στην ένδυση που αμείβονται με μισθούς πείνας, μέσα σε συνθήκες εντατικοποιημένης δουλειάς.

Το μόνο το οποίο σκέφτονται οι εργοδότες στην ένδυση είναι η διατήρηση των κερδών τους. Αν οι εργοδότες επιμένουν, στις 4 του Μάη που προκηρύχθηκε γενική απεργία στον κλάδο θα νοιώσουν τη δύναμη του εργάτη.

λη για ειρήνη είναι πάλη για την ίδια την επιβίωση της ανθρωπότητας.

Αλλά, «Ο ιμπεριαλισμός είναι ο καπιταλισμός σε εκείνο το στάδιο της ανάπτυξης, στο οποίο έχει διαμορφωθεί η κυριαρχία των μονοπωλίων

θνη τραστ, και έχει τελειώσει το μοίρασμα όλων των εδαφών της γης από τις μεγαλύτερες καπιταλιστικές χώρες»³. Αυτά λοιπόν τα μονοπώλια και διεθνή τραστ θα υπερασπίσουν τα γιγάντια συμφέροντά τους, έναντι

=1η ΜΑΗ=

1η του Μάη 1886 - 1η του Μάη 1987...Ο ΙΔΙΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ..

Θα συνεχίζεται όσο η κοινωνία παραμένει ταξική. Θα συνεχίζεται όσο η καπιταλιστική οικονομία μέσα από τις αντιφάσεις της δημιουργα στον εργαζόμενο την ανάγκη να βγει στο δρόμο να διεκδικήσει αυτά που δικαιωματικά του ανήκουν. Θα συνεχίζεται όσο τούτη η ίδια οικονομία τον εμποδίζει να μπει στο εργαστάσιο και να ελέξει τα μέσα και το προϊόν της εργασίας του.

Αναμφισβήτητα το ίδιο επίκαιρο τώρα όπως και τότε η αναγκαιότητα για δυναμική κινητοποίηση των εργατικών μαζών για τις καθημερινές βραχυπρόθεσμες διεκδικήσεις, στη βάση πάντα ενός μακροπρόθεσμου ολοκληρωμένου προγράμματος, για την οριστική ανατροπή του συστήματος και την κατάργηση της παραγωγικής αναρχίας και ταξικής σύγκρουσης. Σήμερα 101 χρόνια από χτες, οι ίδιες αιτίες που βάζαν το απεργιακό πλακατ και το διεκδικητικό σύνθημα στα χέρια και στο στόμα των συντρόφων του Σικάγο, παραμένουν το ίδιο προκλητικές.

Η εργατική τάξη, εδώ μα και παγκόσμια, συνεχίζει να είναι ο μόνιμος στόχος στις βολές του κεφαλαίου.

Στην Ισπανία την πετούν μαζικά στο χωματόδρομο της ανεργίας, στη Γαλλία της φορτώνουν τα καπιταλιστικά τους χαντακώματα στην πλάτη, εξαναγκάζοντας την σε μέτρα λιτότητας, στην Ελλάδα της παγοποιούν τους μισθούς και της ανατινάζουν το βιοτικό επίπεδο στον αέρα, στην Τουρκία την ποδοπατούν και απομυζούν ασύστολα βυθίζοντας την στο βούρκο της πείνας, του σκοταδισμού και της αμάθειας, στην Κύπρο ακονίζουν τα δόντια για να της καταβροχθίσουν την ΑΤΑ και παίρνουν φόρα να της πασάρουν τα οικονομικά τους αδιέξοδα κατακούτελα. ΠΑΝΤΟΥ...ΚΟΙΝΟΣ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΠΟΥ ΔΙΑΔΡΑΜΑΤΙΖΕΤΑΙ...

Η ίδια αυτή τάξη όμως, με τη συνείδηση αφυπνισμένη και την αγωνιστικότητα ενισχυμένη από την πείρα των συντονισμέ-

νων επιθέσεων ενάντια της και με ορόσημο τους αναρίθμητους αγώνες και επιτεύγματα που προηγήθηκαν, εξοπλίζει την τακτική και στρατηγική της με τη γνώση και την πράξη των κινητοποιήσεων του παρελθόντος.

Των κινητοποιήσεων που της έχουν αποφέρει σημαντικά κέρδη και την έχουν οδηγήσει στην κατάκτηση ζωτικών ωφελημάτων όπως το οκτώωρο, το ανεργιακό επίδομα, τα ταμεία κοινωνικών ασφαλίσεων, συντάξεως και προνοίας, την τιμαριθμική αναπροσαρμογή.

Η ίδια αυτή τάξη δυναμωμένη και οργανωμένη τούτη τη στιγμή όσο καμμία άλλη, κατευθύνει τον αγώνα της μέσα από τα μαζικά της κόμματα και οργανώσεις. Παράλληλα μέσα από την καθημερινή τριβή της με την καπιταλιστική πραγματικότητα οδηγείται αναπόφευκτα στο συμπέρασμα πως προστασία και ολοκλήρωση των μέχρι σήμερα κατακτήσεων προσφέρει μόνο η κατάργηση του ίδιου του καπιταλισμού.

Η φετινή πρωτομαγιά βρίσκει το κυπριακό εργατικό κίνημα μπροτα σε νέες σημαντικές εξελίξεις.

Το κεφάλαιο έχει δείξει τες διαθέσεις του να κτυπήσει τες κατακτήσεις και τα ωφελήματα των εργαζομένων. Έχει μεταθέσει τη μάχη για το 1988, μετά τις προεδρικές εκλογές, που ανάλογα με το αποτέλεσμα θα πράξει αναλόγως.

Αν εκλέξει και πάλι μια δεξιά κυβέρνηση είναι σίγουρο ότι θα εφαρμόσει πολιτική λιτότητας, υπακούοντας στα συμφέροντα του κεφαλαίου που εκπροσωπεί.

Μέσα σε αυτό το πλαίσιο οι προεδρικές του 1988 αποτελούν σταθμό στην Ιστορία του εργατικού κινήματος.

Είναι η ώρα του κοινού υποψηφίου της αριστερας, βασισμένη αυτή η υποψηφιότητα πάνω σ' ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα για να βάλουμε τέρμα στη διακυβέρνηση της δεξιάς.

Δυστυχώς οι ηγεσίες των αριστερων

κομμάτων ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ δεν έχουν πάρει τα μηνύματα των καιρών. Οι πολιτικές τους επιλογές προετοιμάζουν ξανά το δρόμο για τη νίκη της δεξιάς.

Μόνο μια αριστερή κυβέρνηση μπορεί να δώσει τα ταξικά μηνύματα και στους εργάτες Τ/Κύπριους, που σήμερα αγωνίζονται ενάντια στο βοναπαρτιστικό καθεστώς του Ντενκτας, για κοινό αγώνα ενάντια στον καπιταλισμό - ιμπεριαλισμό, για σοσιαλιστική λύση στο Κυπριακό.

Η μνήμη των χιλιάδων εργατών που τιμούμε φέτος μας επιβάλλουν το καθήκον να μην χαθεί αυτή η ευκαιρία.

Οι χτεστικοί και προχτεστικοί μάστορες των δεκάδων πρωτομαγιών μας έφεραν μέχρι εδώ. Δικός μας νομοτελειακά επιβλημένος στόχος η συνέχιση της πορείας τους που θα μας φτάσει στο τέρμα. Στο σοσιαλισμό.

- ΖΗΤΩ Η ΠΑΓΚΟΣΜΙΑ ΜΕΡΑ ΤΗΣ ΕΡΓΑΤΙΑΣ

- ΕΜΠΡΟΣ ΝΑ ΚΤΙΣΟΥΜΕ ΤΟ ΕΝΙΑΙΟ ΜΕΤΩΠΟ ΤΗΣ ΑΡΙΣΤΕΡΑΣ

- ΤΑΞΙΚΗ ΕΝΟΤΗΤΑ ΓΙΑ ΝΑ ΠΑΡΟΥΜΕ ΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΔΕΞΙΑ

- ΚΟΙΝΟ ΜΕΤΩΠΟ Ε/Κ και Τ/Κ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Νατάσα

Οι Τ/Κύπριοι εργάτες ενάντια στην εκμετάλλευση

Οι τελευταίοι 2-3 μήνες υπήρξαν κρίσιμοι για το Τουρκοκυπριακό εργατικό κίνημα. Ήταν μια περίοδος αγώνων, διαμαρτυριών, απεργιών. Αυτοί οι αγώνες κορυφώθηκαν με το μεγάλο κοινό συλλαλητήριο των κομμάτων της αριστερας στις 11 Απριλίου. Αρχισαν με την μεγάλη απεργία διαρκείας στο εργοστασιακό σύμπλεγμα «Χόλνινγκ». Σε όλους αυτούς τους αγώνες το εθνικό θέμα βρέθηκε σε δεύτερη μοίρα. Αυτοί είναι αγώνες ενάντια στην αύξηση των τιμών, ενάντια στην εκμετάλλευση, ενάντια στην καταπίεση του Ντενκτας, ενάντια στα οικονομικά μέτρα του Οζαλ.

Πριν από το συλλαλητήριο, που οργανώθηκε στην πλατεία Ατατούρκ, προηγήθηκε κοινή διακήρυξη των τριών κομμάτων της αντιπολίτευσης. Τα κόμματα Σ.Τ.Ρ. - Τ.Κ.Ρ. - Α.Η.Ρ. σε κοινή τους σύσκεψη προώθησαν θέσεις ενάντια στην καταδίωξη των συνδικατών, τη φήμιση των κομμάτων, την καταπίεση των μαζών. Κατάγγειλαν την κομματικοποίηση του κράτους,

υποστήριξαν την ελεύθερη ψηφοφορία και τόνισαν ότι πρέπει να εμποδιστεί η προσπάθεια της δεξιάς να βάλει φραγμό στη λειτουργία της τοπικής αυτοδιοίκησης.

Η πολιτικοποίηση της Τουρκοκυπριακής εργατικής τάξης προχωρά με ένα πολύ γοργο ρυθμό. Η αντικανότητα της δεξιάς να προσφέρει λύσεις που θα οδηγήσουν έξω από το οι-

κονομικό αδιέξοδο, η αντικανότητα της να ανεβάσει το βιοτικό επίπεδο και να προσφέρει βασικές υπηρεσίες στους Τ/Κ, έχει οδηγήσει την εργατική τάξη στο ξεσηκωμό. Για να προστατεύσει τα οικονομικά της συμφέροντα η δεξιά του Ντενκτας οδηγήθηκε στο να καταπιέσει ακόμα πιο σκληρά τες βασικές ελευθερίες. Αυτό δεν υπάρχει αμφιβολία ότι θα οδηγήσει σε μεγαλύτερες συγκρούσεις.

Βρισκόμαστε πραγματικά σε μια ιστορική περίοδο του εργατικού κινήματος Τ/Κ. Για ακόμα μια φορά υπάρχει έντονα η τάση για ενιαίο μέτωπο της αριστερας, με στόχο το κέρδιμα της εξουσίας. Ο Γενικός Γραμματέας του Κομμουνιστικού Απελευθερωτικού Κόμματος Μουσταφά Ακιντζί, μιλώντας στο συλλαλητήριο είπε

μεταξύ άλλων και τα παρακάτω:

«... το συλλαλητήριο απέδειξε ότι, με τη συνεργασία, οι προοδευτικές δημοκρατικές δυνάμεις μπορούν να φτάσουν μέχρι την εξουσία...»

Ακόμα και οι ρεφορμιστές Τ/Κ ηγέτες είναι αναγκασμένοι, κάτω από την πίεση και τη διάθεση της εργατικής τάξης για ανατροπή του καπιταλισμού, να σπρώχνονται σε αυτού του είδους τες δηλώσεις.

Παρ' όλες τες δραματικές εξελίξεις που διαδραματίζονται στο Βορρά, στον Ε/Κ Νότο η πληροφόρηση είναι μηδαμινή. Τα Ε/Κυπριακά μέσα μαζικής ενημέρωσης αρκούνται να αναφέρουν στα πεταχτά τα συνταρακτικά γεγονότα χωρίς να κάνουν την παραμικρή ανά-

λυση.

Το κέρδιμα της εμπιστοσύνης της Τ/Κ εργατικής τάξης, ο κοινός αγώνας των Τ/Κ με τους Ε/Κ, μπορούν μόνο να γίνουν με την πρακτική υποστήριξη των Ε/Κ εργαζομένων προς τους Τ/Κ.

Χωρίς αυτό τον όρο, συνθήματα όπως η «επιαναπροέγγιση» και η «φιλία Ε/Κ και Τ/Κ» παραμένουν χωρίς καμμία έννοια. Τα αριστερά κόμματα και οι συντεχνίες στο Νότο θα πρέπει όχι μόνο να βγάζουν ανακοινώσεις αλλά να δείξουν πρακτικά την υποστήριξη τους με παρόμοιους αγώνες στο Νότο.

Ένας βασικός λόγος της δημιουργίας του Εθνικού θέματος ήταν τα συγκρουόμενα οικονομικά συμφέροντα της Ε/Κ και Τ/Κ αστικής Τάξης. Αυτά

εξακολουθούν να είναι εμπόδιο στη λύση του. Τα κοινά συμφέροντα της Ε/Κ και Τ/Κ εργατικής τάξης είναι μια σημαντική βάση για τον παραμερισμό αυτού του προβλήματος.

Φτάνει οι αγώνες των Τ/Κ εργατών να γίνουν αγώνες των Ε/Κ εργατών και αντίστροφα.

Σήμερα ένα χρόνο πριν τες εκλογές στο Νότο, το συλλαλητήριο στην Πλατεία Ατατούρκ, οι αγώνες της Τ/Κ εργατικής τάξης, η ενότητα της Τ/Κ αριστερας σαν απαραίτητος όρος για το κέρδιμα αυτών των αγώνων, θα πρέπει να οδηγήσουν και την Ε/Κ αριστερα και τα κόμματα της ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ, σε ένα κοινό μέτωπο για κέρδιμα της εξουσίας.

Ν. Ανδρέου

ΜΑΘΗΤΙΚΗ ΝΕΟΛΑΙΑ

Η αριστερα να πολιτικοποιήσει το μαθητικό κίνημα

Η μόνιμη προσπάθεια της καπιταλιστικής εξουσίας είναι ο διαχωρισμός και ο έλεγχος των ανθρώπων μέσα στο στρατό, στο σχολείο, στο εργοστάσιο, έτσι ώστε η σχέση μεταξύ τους να γίνεται το αναγκαίο μέσο για την επιβολή της κυριαρχίας και της εκμετάλλευσης. Παίρνοντας σαν θέμα μας το σχολείο, θα προσπαθήσουμε να δούμε πως επιδρά αυτή η ανισότητα πάνω στη μάζα των μαθητών. Αρνούνται οι μαθητές το στάτους κβο που τους επέβαλαν ή το δέχονται παθητικά; Δέχονται ή όχι την αλλοτρίωση;

Αν δούμε το σχολείο στατικά, μακριά από την κοινωνία και την πολιτική, είναι λάθος. Αν το δούμε ξεκομμένο, σαν κάτι το «φυσικό», το «ιδανικό», δεν θα καταλήξουμε πουθενά. Με μια ταξική προσέγγιση όμως, βλέπουμε πως το σχολείο είναι αδιαχώριστο με την πολιτική και το σύστημα, είναι συνυπαρμένο με τις ανθρωπίνες σχέσεις. Ένα αστικό σχολείο επιβάλλει στους μαθητές, τους νόμους του, με σκοπό τον κοινωνικό καταμερισμό της εργασίας, σε διανοητική και χειρωνακτική, διαίρα την κοινωνία σε τάξεις.

Με βάση αυτά τα συμπεράσματα, οι μαθητές θέλοντας ή μη, παίζουν ένα αποφασιστικό ρόλο στην κοινωνική εξέλιξη, είναι η μάζα που θα καθορίσει αύριο την ταξική διάρθρωση της κοινωνίας. Παράλληλα όμως, είναι οι νέοι, με τα ιδιαίτερα προβλήματα και χαρακτηριστικά, που πάνω τους πλάσονται οι οποιοσδήποτε αξίες και επιδράσεις της κοινωνίας.

Σχέσεις μαθητών - σχολείου

Στην Κύπρο - σαν κράτος καπιταλιστικό - δεν μπορεί να λειτουργεί σχολείο με στατική δομή. Οι μαθητές κι εδώ, δέχονται την βίαιη επιβολή του αστικού προγράμματος μαθήσεως και συγχρόνως τις συνέπειες (με χίλιους τρόπους) αυτής της επιβολής. Η σχέση μαθητή-σχολείου δεν μπορεί να είναι αρμονική! Δημιουργείται μια διαρκής καθημερινή σύγκρουση, σε διάφορα επίπεδα. Φυσικά ο βαθμός αντίστασης και αντίδρασης μεταξύ των μαθητών δεν είναι ο ίδιος (φτωχό ή «κακοί» μαθητές συγκρούονται πιο συχνά με την διοίκηση). Δημιουργείται έτσι η αντιπαράθεση σχολείου και μαθητικής νεολαίας. Δεν υπάρχει μαθητής ή μαθήτρια που να μην έχει προβλήματα - ψυχολογικά, οικονομικά - που να μην επηρεάζεται η ζωή του άμεσα ή έμμεσα (στον καθένα διαφορετικά) από το σχολείο. Όλοι κάτι έχουν να πουν γι' αυτό, κάποιο παράπονο θα κάνουν. Είτε για τη στολή, είτε για τους βαθμούς, είτε για τις σχέσεις με τους καθηγητές, είτε για αδικίες.

«Όταν είσαι μαθητής, είσαι σκλάβος... σπάζουν τα νεύρα σου...» «ο ψυχολογικός πόλεμος που σου κάνουν... οι βαθμοί, η στολή, τα πολλά μαθήματα, το οικονομικό... ευτυχώς τελειώνω φέτος και θα γλυτώσω!»

Αυτές οι «αυθόρμητες», «επιπόλαιες» αντιδράσεις των μαθητών, δεν είναι απλά μια «εκτόνωση - δυσανασχέτηση» για τα προβλήματα τους, δεν είναι απλά ένας «νεανικός παροξυσμός». Είναι ακριβώς, η φυσική αντανάκλαση της βίαιης δικτατορίας που δέχονται οι μαθητές από το σχολείο και τους νόμους του.

Θα μας πουν οι αστοί «ειδικοί» και οι παπάδες: «Άφου είναι έτσι το σχολείο όπως το λέτε, γιατί δεν το απορρίπτουν ολοκληρωτικά, γιατί δεν δηλώνουν οι μαθητές ότι δεν θέλουν το σχολείο;»

Θα είναι τρέλλα και ουτοπία, να καρτερούμε από τους μαθητές να απορρίψουν ολοκληρωμένα τον θεσμό του σχολείου. Με τί θα τον αντικαταστήσουν; Τους πρόσφερε κανείς κάτι καλύτερο; Από βρέφους τους προετοιμάζουν για το σχολείο, σαν ένα δράμα λυτρωτικό!

Όμως, οι «αυθόρμητες», οι «επιπόλαιες» αντιδράσεις, οι «νεανικοί παροξυσμοί» δίνουν μια καλή απάντηση και προειδοποίηση μαζί, στους «ειδικούς» και στους δεσποτάδες.

Αυθόρμητισμος και συνείδηση

Ο Λένιν κάποτε είχε πει ότι: «το αυθόρμητο στοιχείο δεν αποτελεί στην ουσία τίποτε άλλο, παρά εμβρυακή μορφή της συνείδησης» και ακόμα: «η αυθόρμητη όμως ανάπτυξη του κινήματος, οδηγεί ακριβώς στην καθυστάση του στην αστική ιδεολογία...» Τι σημαίνει αυτό;

Ο Λένιν εννοούσε ότι, οι αυθόρμητες ενέργειες των μαζών, είναι η αρχή, το γέννημα της επαναστατικής τους αντίληψης. Είναι όμως η αρχή το έμβρυο και θα διαλυθεί αν δεν αντιμετωπιστεί η κατάσταση σωστά και μεθοδικά. Τι χρειάζεται λοιπόν;

Στην προκειμένη περίπτωση, το αυθόρμητο στοιχείο των μαθητών - παράπονα, αντιδράσεις παραπτώματα, «κλικές», βία - είναι η εμβρυακή μορφή της απόρριψης του αστικού σχολείου, της ριζοσπαστικοποίησης τους για τη δημιουργία κάτι νέου. Οι μαθητές (αριστεροί και δεξιοί) αυθόρμητα επαναστατικοποιούνται. Είναι το ξύπνημα του ανταγωνισμού ανάμεσα σ' αυτούς και στο σύστημα, είναι μια μορφή ταξικής πάλης. Δεν αρκεί όμως αυτό. Δεν είναι αρκετό για να αυτοοδηγηθούν τελειωτικά οι μαθητές εκεί που κανονικά ανήκουν: στην αριστερα. Δεν είναι αρκετό για να δώσουν μια πολιτική ερμηνεία στις πράξεις τους, να δηλώσουν: «ναι, η θέση μου είναι στα αριστερα». Ένας «Κληριδικός» μαθητής (και είναι πολλοί), μπορεί να πει πολύ δικαιολογημένα: «εγώ παλεύω, εγώ αντιπάζομαι στο σχολείο του Κυπριανού». Δηλαδή, αυτο που θέλουμε να πούμε, είναι ότι, οι μαθητές πολύ εύκολα θα παρασυρθούν στον αυθόρμητισμο τους και θα καταλήξουν σε τελείως λανθασμένα και άστοχα συμπεράσματα, π.χ. απόρριψη της κάθε κυβερνητικής εξουσίας και όχι του συστήματος.

Απαραίτητα το αυθόρμητο να αντικατασταθεί με την συνείδηση. Αυτό σημαίνει: τον επαναστατικό τρόπο σκέψης και δράσης των μαθητών, (Δημοκρατικών και Συναγερμικών ακόμα) να μπορέσει να τον καμουφλάρει, να τον ντύσει, μια δύναμη, με ένα πολιτικό-ταξικό περίβλημα. Και αυτή η δύναμη είναι μόνο η ΑΡΙΣΤΕΡΑ! Να εξηγήσει, να καθοδηγήσει, να προτείνει στους μαθητές. Τι είναι αστικό σχολείο, τι εξυπηρετά πώς το παλεύουμε, με τί το αντικαθιστούμε; Προϋποθέτει όμως οργάνωση και μεθοδικότητα, θέλει σκληρή δουλειά για να φέρεις μαζί σου το πιο απειθαρχημένο στρώμα της κοινωνίας.

Η αστική τάξη και ιδεολογία δεν αστειεύεται. Ένα αυθόρμητο στοιχείο από μόνο του θα καταλήξει στα χέρια της. Γιατί έχει τον τρόπο. Έχει την εξουσία με τους μοχλους της, την παράδοση, τα κόμματα της, τα μέσα επικοινωνίας, την εκκλησία. Και οι μαθητές φυσιολογικά επηρεάζονται απ' αυτά.

Αριστερα ή δεξια

Όταν ρωτήθηκαν οι μαθητές, (βλέπε

δίπλα) πώς βλέπουν τον συνδικαλισμό, με τις απαντήσεις που έδωσαν, δηλώνουν την επιδοκιμασία τους, αλλά και την ανοργάνωσή τους:

«Πρέπει και μεις να οργανωθούμε...», «... μας συμφέρει ο συνδικαλισμός... τί μέτρα πρέπει

συνέχεια στη σελ. 9

Γράμμα στην Έκφραση

ΣΧΟΛΕΙΑ - ΦΟΒΟΣ ΚΑΙ ΤΡΟΜΟΣ

Σαν τελειόφοιτοι μαθητές γράφουμε αυτό το άρθρο για να καταδικάσουμε την δικτατορική κατάσταση που επικρατεί στα σχολεία.

Θα περιγράψουμε ένα χαρακτηριστικό περιστατικό.

Πριν λίγες μέρες, στο διάλειμμα, πήγαμε στο αποχωρητήριο του σχολείου μας με δυο φίλους μας για να καπνίσουμε. Βλέπετε είναι ο μόνος τόπος που μπορούμε να καταφύγουμε για να αποφύγουμε τα «ρανταρ» των καθηγητών πριν προλάβουμε να ανάψουμε το τσιγάρο και «σαν απομηχανής θεός» βρέθηκε μπροστά μας ένας καθηγητής. Χωρίς να πούμε λέξη, που και να πούμε θα είναι σε βάρος μας, μας οδήγησε στον υποδιευθυντή. Ο υποδιευθυντής, ο «δικαστής» μάλλον, μας έβαλε να σταθούμε προσοχή και άρχισε να μας λέει τις αποφάσεις του διευθυντή οι οποίες λέγουν κοφτά: «ΑΠΑΓΟΡΕΥΕΤΑΙ ΤΟ ΚΑΠΝΙΣΜΑ ΕΝΤΟΣ ΚΑΙ ΕΚΤΟΣ ΤΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΑΥΣΤΗΡΩΣ». Επειδή είμαστε τελειόφοιτοι και δεν είχαμε άλλα παραπτώματα, μας την χάρισε με την προϋπόθεση πως αν ξανακαπνίσουμε στο σχολείο «ΘΑ ΠΕΣΕΙ Ο ΠΕΛΕΚΥΣ ΚΑΙ ΘΑ ΜΑΣ ΚΑΨΕΙ». Στο τέλος μας απείλησε να ζητήσουμε συγγνώμη, δηλαδή να ταπεινωθούμε μπροστά στα μάτια των συμμαθητών και των καθηγητών, αλλιώς θα τρώγαμε την αποβολή.

Και ερωτούμε τους αρμόδιους στο Υπουργείο Παιδείας. Γιατί απαγορεύεται το κάπνισμα στο σχολείο; Μήπως οι καθηγητές δεν καπνίζουν στο στολείο ή μήπως εμείς δεν έχουμε δικαιώματα και είμαστε απόκληροι της κοινωνίας;

K.K. - Γ.Γ.

ΣΥΖΗΤΗΣΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΕΣ

στα Γυμνάσια Παλλουριώτισσας και Παγκύπριο

ΣΕ: Τι προβλήματα αντιμετωπίζετε στο σχολείο;

ΓΙΩΡΓΟΣ: Προβλήματα πολλά... όταν είσαι μαθητής, είσαι σκλάβος. Έχεις τους καθηγητές από πάνω σου, να σε απειλούν, να σε βρίζουν και συ να μην μπορείς να κάνεις τίποτε... σπάζουν τα νεύρα σου.

ΜΑΡΩ: Πρώτα-πρώτα ο πόλεμος που σου κάνουν από ψυχολογικής άποψης... για τους βαθμούς, για τη διαγωγή σου κλπ. Η στολή επίσης, τα πολλά μαθήματα, το οικονομικό, το μεταφορικό και άλλα πολλά. Ακόμα και το κτένισμα σου, τους ενοχλεί... Ευτυχώς τελειώνω φέτος και θα γλυτώσω!

ΣΕ: Πρόσφατα έγινε μία προσπάθεια από τους μαθητές, μέσω συνεδρίου, για κατάκτηση του δικαιώματος του μαθητικού συνδικαλισμού. Πως το βλέπετε και τι μέτρα προτείνετε να πάρουν από σας;

ΠΑΝΙΚΟΣ: Πολύ καλά έκαναν... πρέπει και μες εδώ στην Λ/σία να τους ακολουθήσουμε, να οργανωθούμε και μες. Μόνο έτσι μπορεί να κάνουμε κάτι... χρειάζεται πάντως ο συνδικαλισμός, είναι καλό πράγμα.

ΓΙΩΡΓΟΣ: Είναι μια καλή προσπάθεια. Μας συμφέρει ο συνδικαλισμός. Τώρα τι μέτρα πρέπει να πάρουμε... δεν ξέρω ακριβώς... πρέπει να κάτσουμε και να αποφασίσουμε.

ΣΕ: Είναι φανερό ότι μιλώντας για συνδικαλισμό στο σχολείο - οργανωμένες επιτροπές μαθητών, συμμετοχή στην διαδικασία προγράμματος μαθημάτων, έλεγχος στα καθηγητικά συμβούλια, δικαίωμα πολιτικοποίησης - είναι σαν να αμφισβητάς το παλιό σύστημα σπουδής, ένα σύστημα που εφαρμόζει τη δεξιά...

ΞΕΝΙΑ: Σωστά...! είναι η δεξιά υπεύθυνη γι' αυτή την κατάσταση... αφού είναι εξουσία και κυβέρνηση... Το κάνουν αυτο για να μας ελέγχουν, να μας μαννέψουν, γι' αυτό είναι ενάντια στον συνδικαλισμό. Εμείς θέλουμε αυτά που ανέφερες... και επιτροπές δικές μας και συμμετοχή και πολιτικοποίηση!

ΠΑΝΙΚΟΣ: Ρε φίλε... εγώ δεν καταλάβω από πολιτικά, ούτε από δεξιά ούτε από αριστερά... το μόνο που ξέρω είναι ότι πρέπει να αλλάξει η κατάσταση... τίποτε άλλο.

ΣΑΒΒΑΣ: Δεν πολυσχολούμαι με πολιτικά, αλλά συμπαθω την δεξιά... οι δικοί μου είναι δεξιοί. Αν είναι έτσι ο συνδικαλισμός όπως τον λές... τι να σου πω... φαίνεται να μας ευνοά. Το γιατί είναι εναντίον η δεξιά... δεν ξέρω.

Χωρίς πρόγραμμα οι «ανανεωτικοί»

Τα οικονομικά και κοινωνικά αδιέξοδα που εμφανίζονται μέσα στην καπιταλιστική κοινωνία ριζοσπαστικοποιούν τις μάζες, τις στρέφουν στην αναζήτηση διεξόδων προς τα αριστερά. Οι ηγεσίες των ρεφορμιστικών και σταλινικών κομμάτων, που υποχωρούν

Η τάση όμως, γεννημένη μ' ένα αυθόρμητο τρόπο, δεν αποκτά αμέσως πολιτική συνείδηση, συγκρότηση και οργάνωση — κι αυτό στην απουσία ωρισμένων προϋποθέσεων μπορεί να μη συμβεί ποτε.

Η τάση των «ανανεωτικών» της ΕΔΕΚ, που ουσιαστικά εμφανίστηκε μετά το 4ο συνέδριο του κόμματος, συμπεριλαμβάνει ένα πλατύ φάσμα από τα πιο αγνά στελέχη μέχρι τα πιο καιροσκοπικά και πολιτικά χρεωκοπημένα στοιχεία. Όμως, όχι μόνο δεν υπάρχει καμία οργανωμένη πολιτική βάση, αλλά οι ίδιοι οι ηγέτες των «ανανεωτικών» αρνούνται επίμονα την ύπαρξη τους σαν τάση. Την ίδια όμως στιγμή παρουσιάζονται σαν οι αριστεροί του κόμματος επιβεβαιώνοντας ουσιαστικά την ύπαρξη δυο τουλάχιστο τάσεων.

Η άρνηση τους ότι

κεντρωτισμο» (ο καθένας δίνει τη δική του ερμηνεία), στην «ενότητα του κόμματος» και στην «κομματική πειθαρχία», δίνουν όπλα στη γραφειοκρατία που όσο ελέγχει το κόμμα εφαρμόζει τις «δικές της» διαδικασίες.

Απόδειξη το τελευταίο συνέδριο του κόμματος όπου η γραφειοκρατία δεν δίστασε να εμφανιστεί οργανωμένη και αμείλικτη μπροστά στην πολιτική γύμνια των «ανανεωτικών», περνώντας την πολιτική της γραμμή και πετυγχάνοντας τον έλεγχο της Κ.Ε. και του Π.Γ.

Δέκα εκλεγμένοι ανανεωτικοί υπέβαλαν παραίτηση από την Κ.Ε. σ' ένδειξη διαμαρτυρίας και μη συνεννοησής στες αντιδημοκρατικές διαδικασίες του συνεδρίου. Μια εντελώς λανθασμένη και σπασμωδική ενέργεια που στερα το δικαίωμα της αντιπολιτευ-

και συμβιβάζονται με το κατεστημένο, έρχονται σε σύγκρουση με τα συμφέροντα της εργατικής τάξης. Αυτό έχει σαν αποτέλεσμα την εμφάνιση αριστερών αντιπολιτευτικών τάσεων μέσα στους κόλπους των παραδοσιακών κομμάτων της αριστεράς.

την πραγματική δύναμη να σταματήσει τη δεξιά πολιτική της ηγεσίας. Και για να το πετύχει αυτό χρειάζεται οργάνωση. Οι ηγέτες των «ανανεωτικών» αρνούνται την οργάνωση, απογοητώντας έτσι την πλατιά αριστερή βάση του κόμματος.

Η θέση ότι «εμείς δεν πρόκειται να επαναλάβουμε τα λάθη της Αριστερής Πτέρυγας για να μην βρεθούμε έξω από το κόμμα», δεν δείχνει τίποτε άλλο παρά την πολιτική δειλία των «ανανεωτικών». Οι αριστεροί σύντροφοι έγιναν στόχος των αποβολών — και από τους σημερινούς ηγέτες των ανανεωτικών — κύρια για τις πολιτικές και ιδεολογικές τους θέσεις που αποτελούσαν εμπόδιο στην προσπάθεια της ηγεσίας να εγκαταλείψει τη σοσιαλιστική προοπτική και να υιοθετήσει την πολιτική της εθνικής ενότητας

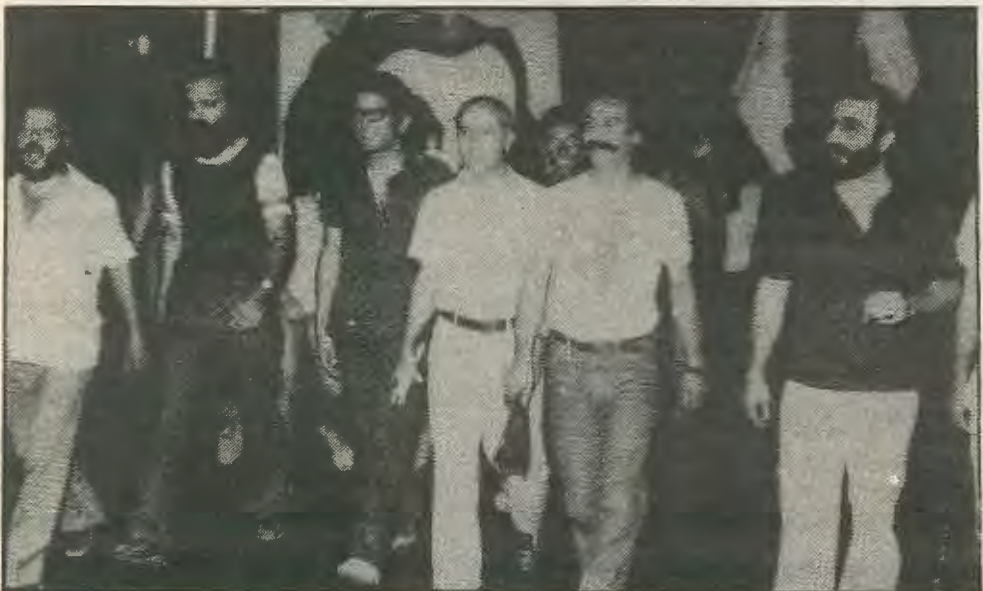
λεστούν να συμμετάσχουν η Αριστερή Πτέρυγα του κόμματος, που είναι η μοναδική αριστερή προοπτική για τους αγωνιστές της βάσης του κόμματος, και όλοι οι αποβλημένοι.

Αυτή όμως η προοπτική φοβίζει και τους γραφειοκράτες ηγέτες του κόμματος και τους ηγέτες των «ανανεωτικών». Και οι δυο φοβούνται τη δύναμη των μαρξιστικών ιδεών που κερδίζουν συνεχώς έδαφος και απειλούν να συντρι-

ψουν τα προνόμια των γραφειοκρατών και αποκαλύπτουν την ιδεολογική γύμνια των «ανανεωτικών».

Οι αντιθέσεις της κοινωνίας αντανακλούνται και μέσα στον κομματικό χώρο έτοιμες να παραιτούν τους κάθε λογής ρεφορμιστές ηγέτες και να αναδειχθούν σαν κυρίαρχη την ιδεολογία της εργατικής τάξης, το σοσιαλισμό.

Εδεκίτης

Απο παλαιότερη εκδήλωση της ΕΔΕΚ με πρωτοπόρους αριστερούς συντρόφους που αργότερα αποβλήθηκαν για τις ιδέες τους. Η πάλη ενάντια στη δεξιά πολιτική της γραφειοκρατίας συνεχίζεται και σήμερα με την Αριστερή Πτέρυγα στην πρώτη γραμμή.

υπάρχουν, αντανάκλα την πολιτική και ιδεολογική τους ανεπάρκεια. Περιορίζονται στη συνθηματολογία δίνοντας τη μάχη πάνω σε προσωπικό επίπεδο, μ' απότερο στόχο την «αλλαγή φρουρας». Εμμένοντας στον «δημοκρατικό συ-

τικής φωνής, αφήνοντας το πεδίο ελεύθερο στους γραφειοκράτες να παίρνουν ομόφωνα αποφάσεις πάνω σε κρίσιμα πολιτικά και οργανωτικά ζητήματα.

Η μάχη πρέπει να συνεχιστεί μέσα και έξω από την Κ.Ε. Μόνο η βάση έχει

(«μέτωπα εθνικής σωτηρίας» κ.λ.π.).

Οι γραφειοκράτες είναι οργανωμένοι. Έτσι μόνο από την πολιτικά οργανωμένη βάση μπορούν να αντιμετωπιστούν, χωρίς το ενδεχόμενο αποβολών να

Η υποψηφιότητα Λυσσαρίδη και η κομματική αποδέσμευση

Είμαστε έτοιμοι να συζητήσουμε κοινό πρόγραμμα σαν βάση υποστήριξης της προτεινόμενης υποψηφιότητας του Βάσου Λυσσαρίδη.

Σε τυχόν αποδοχή της ο πρόεδρος θα μπορεί πέραν κομματικών δεσμεύσεων να έχει την ευχέρεια μιας ευρύτερα αποδεχτής πολιτικής και να αναπτύξει πολιτικές πρωτοβουλίες ευρύτερης συναίνεσης και ευρύτερης αποδοχής.

(απόφαση 5ου συνεδρίου ΕΔΕΚ
ΝΕΑ 10/5/87)

Με το τέλος του 5ου συνεδρίου η ηγεσία του κόμματος, κρυμμένη πίσω από την απόφαση για τις προεδρικές εκλογές, προσπάθησε να παρουσιάσει την υποψηφιότητα του Β. Λυσσαρίδη σαν υπερκομματική, ελπίζοντας πως μ' αυτή την πολιτική θα κερδίσει την υποστήριξη των μαζών. Μια πολιτική που θυμίζει έντονα την περίοδο των προεδρικών εκλογών του 1983. Ήταν τότε που η γραφειοκρατία του κόμματος σε μια ανάλογη προσπάθεια καταδίωξε τους αριστερούς με αποβολές, παρουσίασε τον Β.Λ. σαν υποψήφιο του φανταστικού «Μετώπου Εθνικής Σωτηρίας», αλλοίωσε εντελώς το σοσιαλιστικό πρόγραμμα με ρεφορμιστικές διεκδικήσεις, έβαψε τα κόκκινα σε πράσινα και αντικατέστησε τη γροθιά με ουράνια τόξα! Αφόπλισε τη βάση του κόμματος και της αφείρεσε τον ενθουσιασμό. Αποτέλεσμα, 9,5%!!

Είναι σίγουρο πως με την πρόνοια για κομματική αποδέσμευση του Β.Λ., η ηγεσία στοχεύει την υιοθέτηση της ίδιας, δοκιμασμένης και χρεωκοπημένης, πολιτικής:

«Το συνέδριο με έχει απαλλάξει και από τις κομματικές μου ευθύνες. Δηλαδή δεν μπορεί να ισχυριζόταν κανείς ότι θέλει να είναι πρόεδρος, υποψήφιος πρόεδρος, ευρύτερου φάσματος, αλλά θα δέχεται την πειθαρχία ενός κόμματος... θα είσαι δεσμευμένος από το πρόγραμμα το κοινό το οποίο θα έχεις υιοθετήσει, θα είσαι υπεύθυνος και υπόλογος έναντι του ευρύτερου φάσματος το οποίο θα σε έχει υποδείξει».

(Β. Λυσσαρίδης ΝΕΑ 25/3/87)

Αυτή η τοποθέτηση και τα πρότυπα προεδρικής συμπεριφοράς είναι χαρακτηριστικά ανεξάρτητης υποψηφιότητας χωρίς πολιτική προέλευση, κατευθύνσεις και πρόγραμμα.

Είναι φανερό η προσπάθεια του Β.Λ.

να παρουσιαστεί σαν ουδέτερος, έτοιμος να λογοδοτήσει αλλά και να ικανοποιήσει όλες τις απαιτήσεις. Πιστεύει πως έτσι θα γίνει αρεστός και αποδεκτός στην αστική τάξη για να τον «βαθμολογήσει» στα ψηλά σκαλοπάτια. Πράγμα που δεν είναι και τόσο δύσκολο. Θάχει χάσει όμως την εμπιστοσύνη των εργαζομένων, χωρίς την οποία δεν μπορεί να φθάσει πουθενά παρα στην πολιτική χρεωκοπία.

Είναι πολιτική αφέλεια να πιστεύει κανείς ότι οι εργατικές μάζες κερδίζονται από τη θέση του ουδέτερου. Η κοινωνία δεν αποτελείται από «το ευρύ φάσμα» αλλά είναι χωρισμένη σε τάξεις με συγκρουόμενα συμφέροντα. Ένας σοσιαλιστής ηγέτης δεν μπορεί να στέκεται πάνω στο τείχος που χωρίζει τα αντίπαλα στρατόπεδα. Η θέση του είναι με το μέρος της εργατικής τάξης. Με αυτήν πρέπει να αγωνίζεται, αυτής τα συμφέροντα πρέπει να υποστηρίζει το πρόγραμμά του. Είναι αυτο που διαφοροποιεί ποιοτικά έναν αριστερό υποψήφιο από τον οποιοδήποτε παρουσιαζόμενο ως «τρίτο» ή «ανεξάρτητο».

Σήμερα η εργατική τάξη απαιτεί κοινό αριστερό υποψήφιο και σοσιαλιστικό πρόγραμμα, στη βάση της συνεργασίας ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ. Η σημασία του σοσιαλιστικού προγράμματος είναι κρίσιμη και καθοριστική. Το πρόσωπο του υποψηφίου είναι δευτερεύουσας σημασίας. Σ' αυτό τον άξονα πρέπει να κινηθούν οι ηγεσίες της αριστεράς. Ενόσω η ηγεσία της ΕΔΕΚ εξακολουθεί να προβάλλει τη θέση πως «εμείς προτείναμε την υποψηφιότητα του Β. Λυσσαρίδη και θα επιμένουμε μέχρι τέλους» (Τ.Χ' Δημητρίου ΝΕΑ 12/4/87), ενω αρνείται να προτείνει ένα ξεκάθαρο σοσιαλιστικό πρόγραμμα, το μόνο που πετυγχάνει είναι να συγκαλύπτει τα «φλερτ» της ηγεσίας του ΑΚΕΛ με «τρίτους» δεξιούς.

Γιώργος Καψής.

Μαθητική νεολαία

συνέχεια από τη σελ. 8

να πάρουμε... δεν ξέρω ακριβώς...».

Υπάρχει η πρόθεση των μαθητών να συνδικαλιστούν, να αλλάξουν την κατάσταση στα σχολεία, αλλά από την άλλη φαίνονται να είναι στην πλειοψηφία τους απολίτικοι.

«... δεν καταλάβω από πολιτικά... όμως πρέπει να αλλάξει η κατάσταση», «... ο συνδικαλισμός φαίνεται να μας ευνοά... δεν ξέρω γιατί είναι εναντίον η δεξιά.»

Η όλη συζήτηση απέδειξε μια διπλή αλήθεια: α) οι μαθητές αντιλαμβάνονται τα προβλήματα τους, είναι αποφασισμένοι να τα λύσουν και ακόμα αυθόρμητα απορρίπτουν τον αστικό τρόπο σπουδής και ψάχνουν κάτι νέο. β) οι μαθητές είναι ανοργάνωτοι, χωρίς καθοδήγηση και κατ' επέκτα-

ση απολίτικοι.

Αυτή η πραγματικότητα είναι επικίνδυνη. Από την μια, να μην οι μαθητές ριζοσπαστικοποιούνται (αφού στο σύνολο τους απορρίπτουν ένα μηχανισμό του καπιταλισμού), αλλά από την άλλη υπάρχει άμεσος κίνδυνος (η συνείδηση να μην αντικαταστήσει το αυθόρμητο) να οδηγηθούν μαζί και βίαια στα συντηρητικά πλοκάμια της αστικής ιδεολογίας.

Όπως είπαμε στην αρχή, οι μαθητές αποτελούν ένα σημαντικό κομμάτι της κοινωνίας, που παίζει σοβαρό ρόλο στην πολιτική εξέλιξη. Η αριστερά πρέπει να τους κερδίσει, γιατί τους χρειάζεται. Ήδη αυτοί με την καθημερινή τους αμφισβήτηση, καλούν την αριστερά, σε συμμαχία.

ΜΑΡΙΟΣ ΘΡΑΣΥΒΟΥΛΟΥ

Η ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΑΙΓΑΙΟΥ

Να σταματήσει η εθνικιστική υστερία

Την ίδια περίοδο που η κρίση στο Αιγαίο κορυφώνεται, η Τουρκία συγκλονίζεται από το πιο σοβαρό απεργιακό κίνημα από την κατάληψη της εξουσίας από το στρατό. Από τις 18 του Μάρτη πέντε χιλιάδες Τούρκοι εργάτες, σε 15 εργοστάσια που σχετίζονται

με την βιομηχανία πετρελαίου, κατέβηκαν σε απεργία για διεκδίκηση μισθολογικών αιτημάτων (Φιλελεύθερος 19.3.87). Η απεργία συνεχίστηκε ακόμα και στη διάρκεια της κρίσης και στις 31 του Μάρτη, μόλις δυο μέρες μετά την εκτόνωση του πολεμικού κλίματος,

άλλοι 5000 Τούρκοι μέλη της ίδιας συντεχνίας κατέβηκαν σε απεργία συμπαραστάσης. Σε άλλους κλάδους υπολογίζεται ότι κάπου 300.000 εργάτες στην Τουρκία απεργούν στην ίδια περίοδο ζητώντας αυξήσεις (Σημερινή 1.4.87).

Ο εθνικισμός είναι θανάσιμος εχθρός του εργατικού κινήματος. Η αστική τάξη το καταλαβαίνει πολύ καλά και στο βαθμό που μπορεί δηλητηριάζει την συνείδηση της εργατικής τάξης με όλες τις μεταφυσικές ανοησίες του εθνικισμού. Στρέφοντας τους εργάτες ενάντια στον «εξωτερικό εχθρό», τους στρέφει ταυτόχρονα μακριά από τα πραγματικά τους προβλήματα, μακριά από επαναστατικές σκέψεις. Αυτή τη φορά, η απόπειρα της Τουρκικής στρατιωτικής εξουσίας έπεσε στο κενό. Ακόμα χειρότερα γι' αυτούς, δεν κατάφεραν να πετύχουν τίποτε από την «αναμέτρηση». Έπαιξαν με την ζωή χιλιάδων εργατών, διακινδύνεψαν τον πόλεμο, χωρίς να μπορούν να προσφέρουν τίποτε στις Τουρκικές μάζες. Η εργατική τάξη της Τουρκίας παρακολουθώντας, κρίνει και θυμάται. Κάθε νέο παιχνίδι με τον πόλεμο φέρνει και νέα κατανόηση για τον πραγματικό ρόλο της άρχουσας τάξης.

Είναι ακριβώς την Τουρκική εργατική τάξη που θάπρεπε νάχει στο νου μια Σοσιαλιστική Κυβέρνηση στην Ελλάδα. Η καλύτερη άμυνα ενάντια στον πόλεμο με την Τουρκία θα ήταν η αντίθεση του Τουρκικού προλεταριάτου στον πόλεμο. Αυτή η αντίθεση υπάρχει σήμερα: είναι η εθνικιστική αντιμετώπιση του θέματος από την κυβέρνηση Παπανδρέου που την αδρανοποιεί και που σπρώ-

χνει την Τουρκική εργατική τάξη στην αγκαλιά της άρχουσας στρατιωτικής κλίκας και του Οζαλ.

Φυσικά και ο Παπανδρέου βρίσκεται σε πολιτικά και οικονομικά αδιέξοδα. Η διαχείριση του καπι-

ταλισμού που επιχειρεί είναι αδύνατο να λύσει τα προβλήματα της χώρας. Η περίοδος αναμονής του κινήματος φαίνεται νάχει περάσει, όπως δείχνουν οι μεγάλοι αριθμοί απεργών τον τελευταίο χρόνο, όπως δείχνουν οι δημοτικές εκλογές. Σε όλα τα επίπεδα της πολιτικής του έχει απογοητήσει τις μάζες. Το θεωρεί λοιπόν προβληματικό να υποχωρήσει ολοκληρωτικά και στον «εθνικό-του αγώνα». Αδυνατώντας να δώσει μια σοσιαλιστική, διεθνιστική προοπτική γίνεται έρμαιο των θωρηκτών και του στρατού. Όπως και στην Τουρκία, η προσοχή των μαζών πρέπει να στραφεί μακριά από τα πραγματικά προβλήματα. Η κυβέρνηση Παπανδρέου, μια και δεν προχωρεί στην ανατροπή του καπιταλισμού, είναι αναγκασμένη να δρα καπιταλιστικά. Δεν είναι τυχαίο που η κρίση του Αιγαίου συγκάλυψε σε μεγάλο βαθμό δραματικές αυξήσεις τιμών (ΔΕΗ κλπ.).

Ο κίνδυνος του πολέμου δεν είναι κάτι με το οποίο μπορούμε να παίξουμε. Είναι αλήθεια ότι ούτε η Ελλάδα ούτε η Τουρκία είναι σε θέση ν' αντέξουν ένα πόλεμο. Είναι αλήθεια ότι το Αιγαίο δεν είναι καθόλου σίγουρο αν έχει πλουτοπαραγωγικές δυνατότητες που να δικαιώνουν τις πολεμικές ιαχές των δυο χωρών. Όμως μέσα στα πολεμικά παιχνίδια που παίζονται καθημερινά ανάμεσα στους στόλους και τις αεροπορίες της Ελλάδας

και της Τουρκίας, δεν είναι δύσκολο να οδηγηθούμε στη φρίκη μιας πολεμικής σύρραξης χωρίς νόημα. Είναι γι' αυτό που το εργατικό κίνημα πρέπει ν' αντιπαραβάλει στην εθνικιστική απάντηση του Παπανδρέου την διεθνιστική προοπτική της επανάστασης. Είναι εγκατάλειψη του διεθνισμού να πούμε ότι:

Η Ελλάδα δεν έχει άλλη εκλογή από του να υπερασπίσει τα εθνικά δικαιώματά της. Και σ' αυτόν τον αγώνα, ολόκληρος ο Ελληνικός λαός, ο Ελληνισμός σε όλο τον κόσμο, δεν μπορεί παρα να βρεθεί στο πλευρό της Ελληνικής κυβέρνησης. (Χαραυγή 28.3.87)

Με την «εθνική ενότητα» παίζουμε ακριβώς το παιχνίδι της άρχουσας τάξης, δισεινίζουμε τα

προνόμιά-της και την καταπίεση των εργατών, διχάζουμε το προλεταριάτο σε Τουρκικό και Ελληνικό που αλληλομισούνται σήμερα και θα σφάζονται αύριο.

Η μοναδική διέξοδος είναι η κατάληψη της εξουσίας από την εργατική τάξη και η κατάργηση των συνόρων στα πλαίσια μιας σοσιαλιστικής ομοσπονδίας Ελλάδας - Τουρκίας. Το πρόβλημα του Αιγαίου θα έπαυε αυτόματα νάχει την απειλητική μορφή που έχει σήμερα: θα ήταν πρόβλημα εκμετάλλευσής-του για το καλό των λαών των δυο χωρών. Για να γίνει όμως αυτοχρηιάζεται πρώτα ν' ανατραπουν οι αστικές τάξεις που ονειρεύονται το ποιά θα προλάβει πρώτη ν' αρπάξει περισσότερα...

Θέμος Δημητρίου

Κοινο αριστερο υποψήφιο

συνέχεια από σελ. 1

αποδεσμεύει από το Σοσιαλιστικό κόμμα για να γίνει αρεστος στους δεξιούς!

Η δική τους αντίληψη της συνεργασίας με το ΑΚΕΛ ανάγεται στην αποστάσιοποίηση από τις εξελίξεις — από την άρνηση να τοποθετηθούν σε καίρια ζητήματα για το εργατικό κίνημα όπως είναι η υποψηφιότητα Βασιλείου. Ενώ η ηγεσία του ΑΚΕΛ κατηγορεί εσωκομματικά την ηγεσία της ΕΔΕΚ ότι στέκεται εμπόδιο στον κοινο υποψήφιο, εμμένοντας στην υποψηφιότητα Λυσσαρίδη, η ηγεσία της ΕΔΕΚ σιωπά, παρόλο που πρότεινε σε κάποιο στάδιο στο ΑΚΕΛ να υποβάλει κομματική υποψηφιότητα και να την υποστηρίξει!

Αν ηγεσία της ΕΔΕΚ πιστεύει πραγματικά στη συνεργασία με το ΑΚΕΛ για κοινο αριστερο υποψήφιο, το μόνο που έχει να κάνει είναι να το δηλώσει δημόσια, αφήνοντας εκθειμένη την ηγεσία του ΑΚΕΛ μπροστα στους οπαδούς του κόμματος και μπροστα

στην ιστορία. Μια τέτοια ενέργεια θα μετάρπρεπε την ΕΔΕΚ σε πόλο συσπείρωσης της αριστερας και το πιο πιθανό θα υποχρέωνε την ηγεσία του ΑΚΕΛ σε πραγματική ενότητα στις προεδρικές.

Σοσιαλιστικό πρόγραμμα

Βέβαια, για τους Μαρξιστές η υποβολή κοινο αριστερου υποψηφίου από μόνη της δεν είναι αρκετή.

Αν οι εργαζόμενοι την επιδιώκουν δεν είναι γιατί βαρέθηκαν τη φάτσα του Κυπριανού και γυρεύουν μια άλλη ωραιότερη — αριστερή — φάτσα. Οι εργαζόμενοι θέλουν μια δική τους κυβέρνηση. Μια κυβέρνηση που θα βάζει φραγμό στις επιθέσεις ενάντια στην Α.Τ.Α. και στο μεροκάματο, φραγμό στις απολύσεις και την εντατικοποίηση της δουλειας. Μια κυβέρνηση που θα σταματήσει τη διαδικασία ένταξης στη ληστρική ΕΟΚ και θα διώξει τις βάσεις.

Καμία κυβέρνηση δεξιών τεχνοκρατών — ακόμα και με συμμετοχή αριστερών — δεν μπορεί να εγγυηθεί τα πιο πάνω. ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ ΔΕΞΙΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟ 1988 ΘΑ ΑΝΑΓΚΑΣΤΕΙ ΑΠΟ ΤΑ ΔΕΔΟΜΕΝΑ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ ΤΟΥ ΚΥΠΡΙΑΚΟΥ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΜΟΥ ΝΑ ΧΤΥΠΗΣΕΙ ΤΟΥΣ ΕΡΓΑΤΕΣ ΚΑΙ ΤΗ ΝΕΟΛΑΙΑ.

Μόνο ένα σοσιαλιστικό πρόγραμμα που θα βάζει κάτω από τον έλεγχο της κοινωνίας τους βασικούς τομείς της οικονομίας θα μπορούσε να προστατέψει τους εργαζόμενους από τις επιθέσεις των αστών. Τέλος, μόνο μια αριστερή κυβέρνηση θα μπορούσε να συνομιλήσει, χωρίς καχυποψίες με τους Τ/Κύπριους ανοίγοντας το δρόμο στη λύση του εθνικού ζητήματος.

Μόνο μια τέτοια κυβέρνηση σε συνεργασία με την εργατική τάξη της Ελλάδας και της Τουρκίας θα μπορούσε να προστατέψει την εργατική τάξη από οποιαδήποτε ιμπεριαλιστική επιβουλή.

κη επιβουλή.

Υπάρχει ακόμα χρόνος

Παρα τις αποφάσεις και τις ενέργειες των ηγεσιών της αριστερας υπάρχει ακόμα χρόνος να αντιδράσουμε. Μια οργανωμένη απερίθρητη αντίθεση ενάντια στις χρεωκοπημένες επιλογές των ηγεσιών συνδυασμένη με μια πειστική εναλλακτική προοπτική, που δεν μπορεί νάναι άλλη από τον κοινο αριστερο υποψήφιο ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ στη βάση ενός σοσιαλιστικού προγράμματος, έχει τη δυνατότητα να ενθουσιάσει τους νεολαίους που με τη σειρά τους θα κερδίσουν τις καρδιές των πιο παλιών.

— Για να αντιστρέψουμε την πορεία προς την ήττα και τη συρρίκνωση της αριστερας για να φράξουμε το δρόμο στη δεξιά για ν' ανοιξουμε το δρόμο για τη νίκη της αριστερας για ν' ανοιξουμε το δρόμο για το σοσιαλισμο στην Κύπρο και σ' ολόκληρη την περιοχή.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΚΕΝΤΡΙΚΑ ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Έγκωμη Λευκωσία
τηλ. 461553

Επαρχιακά γραφεία:

Λ/σος: 51040
Λ/κα: 53583

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα

Εσωτερικό: £4.00

Εξωτερικό:

Ευρώπη: £6.00

Αμερική: £8.00

Αυστραλία: £10.00